

atziņas, inovatīvi skatījumi par aizvēsturi un vēsturi, gan arī tika pārskatīti un revidēti daži no līdzšinējiem uzskatiem. Vairums referātu raisīja interesantas diskusijas starp konferences dalībniekiem, kurās aktīvi iesaistījās arī klausītāji. Neapšaubāmi šī konference ir veicinājusi vērtīgu domu apmaiņu un turpmāku starptautisku zinātnisku sadarbību un devusi savu artavu interesantiem nākotnes pētījumiem bioarheoloģijā. Konferences noslēgumā tika nolemts, ka Baltijas bioarheologu konferenču tradīcija tiks turpināta, nākamajā reizē to rīkojot jau kādā citā Baltijas jūras valstī.

Ir publicēts konferences tēžu krājums (*3rd Baltic Bioarchaeology Meeting. Programme and Abstracts. May 14–17, 2014, Riga, Latvia*. Rīga: Latvijas Universitātes Akadēmiskais apgāds, 2014), ar ko intereseenti var iepazīties Latvijas Nacionālajā bibliotēkā. Daļa no konferences apskatāma LU mājaslapas videoierakstu arhīvā (<http://www.lu.lv/par/mediji/video/konferences/>).

Raksts tapis LZP projekta Nr. 276/2012 ietvaros

Dardega Legzdiņa

17. STARPTAUTISKĀ ZINĀTNISKĀ KONFERENCE “SABIEDRĪBA UN KULTŪRA: ZINĀTNE LAIKU LOKOS” LIEPĀJAS UNIVERSITĀTĒ

Liepājas Universitātes Vadības un sociālo zinātņu fakultāte un Dabas un Inženierzinātņu fakultāte, kā arī Socioloģisko pētījumu centrs sadarbībā ar Melardalenas augstskolas Sociālo zinātņu departamentu Zviedrijā 2014. gada 22. un 23. maijā rīkoja zinātnisku konferenci, kas bija veltīta arī Liepājas Universitātes 60 gadu jubilejai. Konference notika Liepājas Universitātes telpās. Pēc konferences atklāšanas un plenārsēdes pirmās daļas, kurā uzstājās Liepājas un Ventspils, kā arī Lietuvas, Ukrainas pētnieki, jau pirmajā dienā ritēja spraigs darbs trijās sekcijās, no kurām viena bija veltīta tiesību zinātnēm, otra – socioloģijai, bet trešā – arheologam, muzeju darbiniekam un pedagogam Pēterim Stepiņam.

P. Stepiņam veltītās sekcijas darbs norisa Liepājas muzeja telpās, un to atklāja Latvijas kultūras ministres uzruna. Sekcijā bija astoņi referāti, kas bija gan zinātniski sagatavoti, gan vairāk saistījās ar referentu atmiņām par arheoloģijai mūžu veltījušo zinātnieku. Ple-nārsēdes lasījumus ievadīja Liepājas Universitātes administratīvais direktors A. Medveckis, kurš norādīja uz atsevišķām P. Stepiņa bio-grāfijas mazāk pazīstamām lapaspusēm. I. Doniņa referēja par kuršu kapulauka izpēti Latvijas un Lietuvas teritorijā. Savukārt I. Virse stāstīja par Mazkatužu kapulauka atradumiem, norādot, ka šī kapulauka izpētē savulaik lielu ieguldījumu devis arī P. Stepiņš. J. Urtāns aplūkoja P. Stepiņa devumu arheoloģijai kopumā, bet U. Gintnere piedāvāja klausītājiem iepazīties ar Liepājas muzeja ekspozīciju par P. Stepiņa ieguldījumu zinātnē. Atsevišķi runātāji pēc referāta dāvināja savā īpašumā esošas rakstiskas liecības gan par P. Stepiņa dzīvi (A. Bērzs), gan arī grāmatas muzejam (T. Pumpuriņš u.c.). Pēc referātiem sekoja Liepājas domes priekšsēdētāja vietnieka izglītības, kultūras un sporta jautājumos V. Vitkovska uzruna un P. Stepiņa meitas A. Sprūdžas (Stepiņas) stāstījums, noslēgumā bija čellistes S. Valeres koncerts.

Nākamajā dienā darbs turpinājās divās sekcijās: vēsturē un filozofijā. Vēstures sekcijā bija paredzēti 14 referāti, tomēr daži referenti nevarēja ierasties dažādu apstākļu dēļ. Pirmā uzstājās S. Jansone, kura stāstīja par skandināvu sievietes tērpa Latvijā rekonstrukciju pēc Grobiņas kapulauka materiāliem. Viņa norādīja, ka šāda veida pētījumi Latvijā ir retums. Nākamais runātājs A. Āboltiņš, balstoties uz Grobiņas kapulauka materiāliem, raksturoja liecības par militārās elites klātbūtni skandināvu kolonijā Grobiņā 7.–9. gadsimtā, īpaši izceļot trīs daļēji saglabājušos bruņucepuru atradumus. I. Apine stāstīja par zinātnes politiku Latvijā pēdējo simts gadu laikā. Viņa sevišķi izcēla to, ka neatkarības gados radušies daudzi fundamentāli pētījumi, savukārt padomju laikā zinātnei tika veltīts pienācīgs finansējums, kas būtiski sekmējis atklājumu skaitu, vienlaikus norādot uz septiņkārtīgu zinātnieku skaita samazināšanos 90. gados un vispārējām zinātnes problēmām mūsdienās.

Z. Nemme ieskicēja nāves iemeslus Ērgemē un Lielvārdē, to kopējās un atšķirīgās iezīmes 19. gadsimta vidū, bet L. Kundziņa-Zvejniece referēja par filantropijas tradīcijām starpkaru laikā un mūsdienās uz Latvijas Universitātes piemēra. Atsaucība aicinājumiem ziedot univer-

sitātei bijusi lielāka arī tādēļ, ka ziedot bijis birokrātiski vienkāršāk un to darījuši organizētāk.

Pēc pauzes, kurā raisījās spraigākas diskusijas par Gorbiņas kapulauku, uzstājās E. Evarts par mežsaimniecības lomu Otrā pasaules kara laikā, norādot, ka par šo tēmu materiāli ir ārkārtīgi izkaisīti, tomēr atrodami. M. Zvaigznes referāts par Latvijas arodbiedrībām 1940. gadā raisīja interesi ar to, ka arodbiedrības 1941. gadā tika aicinātas "būt gatavām visādām nejaušībām". Referātā tika iezīmētas dažādas problēmas, kā biedru skaits un propagandas materiālu saturs. G. Sedova referēja par Rīgas diecēzi Ņ. Hrušova laikā, kura bija spiesta piedzīvot strauju baznīcēnu skaita kritumu, sevišķu latviešu draudzes daļa. Ā. Kolosova vēstīja par vēstures "balto" plankumu pārvarēšanu Trešās Atmodas laikā – 1988. gadā. Viņa iezīmēja M. Vulfsona lomu Atmodas laikā, kā arī ieskicēja izmaiņas vairāku zinātnieku nostājā. Par atsevišķām tēmām diskusija raisījās arī pēc konferences. Cerībā, ka interesenti tiks iepazīstināti ar papildinātajiem referātiem rakstu krājumā, var novēlēt konferences organizētājiem turpmāk kuplāku klausītāju skaitu no studentu puses.

Edvīns Evarts

KONFERENCE "CASTELLA MARIS BALTICI XII" POLIJĀ

Šopavasār piecas dienas no 26. līdz 30. maijam Polijā notika kārtējā Baltijas jūras piekrastes zemju viduslaiku piļu pētnieku konference no cikla "Castella Maris Baltici". Tā bija jau 12. tikšanās reize, un to rikoja Lodzas Universitātes Arheoloģijas institūts un Vēsturiskās arheoloģijas katedra. Galvenais organizētājs un ekskursiju vadītājs bija docents Aleksandrs Andžejevskis (*Andrzejewski*). Šoreiz konferencē piedalījās apmēram 40 dalībnieku no astoņām valstīm – Vācijas, Dānijas, Zviedrijas, Somijas, Krievijas, Igaunijas, Latvijas, kā arī no pašas Polijas. Starp tiem bija arheologi, arhitektūras pētnieki, restauratori, mākslas vēsturnieki, viduslaiku vēsturnieki, muzeju darbinieki un universitāšu pasniedzēji. Pateicoties Valsts kultūrkapitāla fonda atbalstam, Latviju konferencē pārstāvēja arhitektūras pētnieks